

Το σπίτι όπως τ' άφησε ο Απελλής, το ίδιο παγερό, το ίδιο σιωπηλό, με τον Κέβη να κοιμάται όχι στη γωνία τη γνωστή του, μα κάτω από το κρεβάτι της Κλειώς.

Της Νιόβης το τηλέφωνο κλειστό. Σίγουρα θα κοιμόταν πια κι αυτή.

Άλλη φωνή δεν ήθελε ν' ακούσει, ούτε καν της Έμμα Σάπλιν. Διάλεξε τρία CD χωρίς τραγούδι, μόνο με μουσική που αγαπούσε –Καραϊνδρου, Σπανουδάκη και Ρεμπούτσικα– με την ελπίδα να ηρεμήσει κάπως. Όρα να γυρίσει στα δικά του τα προβλήματα. Και, το κυριότερο, να διώξει από το μυαλό του κάτι εφιαλτικό που τον τριβέλιζε, απ' τη στιγμή που καληνύχτισε το Λάζαρο, μια σκηνή απ' την ταινία που είχαν δει με τη Νιόβη: Ο παλιός κατάδικος, ο Μάγκγουιτς, να εισβάλλει στο εργαστήριο του ζωγράφου –του Φίλ, όπως ήθελε τον Πιπ του Ντίκενς η σύγχρονη εκδοχή– να του αποκαλύπτει πως αυτός και όχι η Μις Χάβισαμ ήταν από χρόνια ο μαικήνας του, κι έπειτα κάποιοι να τον κυνηγούν έξω στο δρόμο... Έπειτα ο φόνος...

Θύμωσε με τα φριχτά παιχνίδια που, ως συνήθως, του σκάρωνε σε κρίσιμες στιγμές η φαντασία του, νευρίασε από την άλλη που δε γινόταν να τα μοιραστεί όλ' αυτά με τη Νιόβη...

Μπήκε στην κουζίνα κι έφαγε όρθιος κάτι από κείνα που είχε αφήσει στο ψυγείο η γιαγιά Νεφέλη. Έβαλε ύστερα τη μουσική στη διαπασών, ν' ακούγεται ως κάτω δυνατά, και κατέβηκε στο εργαστήριο ξαναμμένος, έτοιμος να παλέψει με τα κόκκινα και να ξεσπάσει, να βγει στον πίνακα η φωτιά που ένιωθε μέσα του... Ή μήπως ήτανε θυμός; Δεν ήξερε να πει.

.....

Με την τελευταία μπουκιά τής έστειλε μήνυμα: «Έλα όσο πιο γρήγορα μπορείς, έχω να σου πω πολλά! Ο Τζίσεν ανέβηκε στο σπίτι να δει κι άλλα έργα μου! Έχω και μια πρόταση απίθανη γι' αύριο. Μην αργήσεις! Σε περιμένω».

Ένωσε το αίμα του να παφλάζει. Την ήθελε όσο ποτέ. Να της εξιστορήσει τα καθέκαστα της επίσκεψης. Να σχολιάσουν με την ησυχία τους τα εκπληκτικά που συνέβησαν το πρωί. Να της πει για το Σούνιο. Και να την κρατάει στην αγκαλιά του σφιχτά, για να μένει σ' επαφή με τη γη, να μη χάνει την αίσθηση της πραγματικότητας.

Απόψε πια –δεν μπορεί– θα είχαν επιτέλους όλο το χρόνο δικό τους. Όλο το βράδυ δικό τους. Όλο τον κόσμο δικό τους.